

AANKONDIGINGEN.
 Prijs per regel fr. 0.50
 Tusschen Allerlei- in Provincie
 nieuws fr. 1.00
 Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00
 Kleine Aankondigingen:
 van 1 tot 4 regels fr. 1.50
 Elke regel meer fr. 0.25
 Voor meer dan één inschrijving volgens akkoord.
 Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:
 Drukkerij COLLEE
 (Naaml. Maatsch.)
 TONGEREN
 Postcheks rekening n. 84855.
 Telefoon 12
 Abonnementprijs: fr. 9.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
 20 centiem het nummer.
 Alle toezendingen van geld, briefjes en aankondigingen, moeten franco gezonden worden aan den uitgever.

Tongeren, 20 November 1926.

De personen die een abonnement aan den POSTRIJDER nemen voor het jaar 1927, zullen het blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 December aanstaande.

De vruchten onzer oederne beschaving.

Het is thans met onze hooggeroemde beschaving welke het wel buiten alle Christendom wil doen, zoo gesteld, dat zij meer en meer uitloopt op heidense beestamieren, « Brood en spelen » is het enige levensgevoel, waarna men nog beket tot leven. Aanzitten aan den tisch des levens, maar gezeten zoolang er nog te genieten is. Halen, wat er nog te halen valt, ook ten koste van zijn evenmenschen. Het recht van den sterke is weer in eere hersteld, zelfs onder het bedrieglijke uiterlijk van sociale rechtvaardigheid. Het oudheidse principe laat zich weer gelden, alleen de sterkste heeft recht op het leven, de zwakken worden verdrongen, moeten verdwijnen.

Eerst beperking van het kindertal om de zorgen van het leven te ontgaan, om zelf minder lasten te dragen en meer de vreugden van het leven te genieten. Nu als gevolg de ontlasting van de maatschappij van de zwakken, de ongelukkigen, de minderwaardigen de zoogenaamde « onnutte levens » die de maatschappij geen voordeel kunnen brengen, maar haar steeds nieuwe lasten opleggen.

In Duitsland wordt thans veel belangstelling getoond voor een boek van Binding, uitgegeven in vereniging met Alfred Hoch, dat een warm pleidooi is voor het wettelijk doden van onnutte levens. Deze onnutte levens, waarvan het wettelijk is dat de maatschappij zich zoo spoedig mogelijk ontdoet, worden verdeeld in drie categorieën. Eerstens degenen, die door ziekte of verwonding ongeschikt en zich van hun ongeschiktheid onbewust zijnde, wenschen dood te worden ten einde uit hun lichamelijke lijden dus te spoediger te worden verlost.

Ten tweede de ongeschikte gekken, hetzij als zoodanig geboren, hetzij zoodanig geworden, tengevolge eener ziekte. Ten derde degenen, die door eenig ongelukkig doodelijk gewond zijn tijdelijk buiten bewustzijn, en die bij terugkeer van het bewustzijn tot de treurige gewaarwording zouden komen te verkeren in een toestand van onbeschrijflijk lichamelijke verval.

Wat de twee eerste groepen betreft, oordeelen de schrijvers, dat het doden wettelijk geoorloofd behoort te worden verklaard. Wat de laatste, voornaamste en meest talrijke groep betreft, meenen de schrijvers, dat doden moet worden overgelaten aan familieleden, die door hunne verpleging voortdurend zwaar belast zijn.

Wat hier dus bepleit wordt is een algemeen afmaakstelsel. De ikucht viert hoogtij. Gelijk men nu den gemeentelijken gezondheidsdienst kan openbellen om een zieken hond te laten weghalen, om het beest te doen afmaken, zoo moet het ook in de toekomst met onze ongelukkige en gebrekkige medemenschen gaan. De familie wenscht zich van den een of

anderen ongelukkigen huisgenoot te ontdoen men geeft slechts kennis aan den ambtenaar, zijn vonnis is geveld. Als een « onnut leven » zal hij wettelijk worden afgemaakt.

't Is de jongste vrucht onzer diep bedorven beschaving, een nieuw propaganda voor een modern toegepaste naastenliefde. En zoover zijn wij al gevorderd en geestelijk ontvoerd, dat het boek van Binding en Hoche geen kreet van ontwaarding en afschuw meer verwekt, maar integendeel waardeering en instemming.

« Les idées marchent » zegt een Fransch spreekwoord. De mentaliteit der menscheit is nu eenmaal vergiftigd en deze geestelijke ziekte kent geen grenzen. Zoo hoorden wij voor eenige weken op een congres te Brussel deze afschuwelijke theorie verdedigen. Waar zijn zij, die met verontwaardiging protesteerden?

't Ligt dus heelemaal in de lijn van onze modernen gedachtegang.

De misdadiger moet worden ontzien, hem moet de straf gemakkelijk gemaakt worden, zoo niet geheel gespaard.

De doodstraf toepassen op een moordenaar, die met voorbedachten rade zich aan andere levens vergreep het afschuwelijk en menschenonwaardig. Maar ongelukkigen en gebrekkigen afmaken wordt geroemd als een zegen voor de maatschappij. Dieren mishandeling is een vergrijp tegen het wetboek, maar het afmaken van ongelukkigen dient door het wetboek gewettigd.

Idioten, dikwijls de ongelukkige slachtoffers van de zonde der vaderen dienen zoo spoedig mogelijk te worden opgeruimd, en zij, die zich geroepen achten uit het beginsel der christelijke naastenliefde, deze ongelukkigen hun toewijding te schenken, dienen eveneens als gekken te worden beschouwd.

Ten slotte dient de zelfmoord wettelijk te worden gesanctioneerd. Zij die het lijden niet meer willen of durven dragen ook omdat zij de genietingen der wereld te veel hebben gezocht, moeten het recht hebben dat lijden te mogen ontgaan.

Straks wordt als in Japan hij die zelfmoord pleegt, nog als een held of een soort halfgod vereerd.

Dat is de allerlaatste vrucht onzer moderne beschaving. Een terugzinken tot het meest brute en cynische heidendom.

HET INDEXCIJFER.

Reeds dikwijls is er gewezen geweest op de onvertrouwbaarheid van het indexcijfer, de aanwijzer der levensduurte. Het Arbeidsblad komt ons daarvan in zijn laatste uitgave een nieuw bewijs te geven. Het is waarlijk kluchtig; oordeelt liever zelf!

Het indexcijfer voor de koffie is 967 voor Aarlen en 1187 voor Antwerpen. Leg uit, wie kan. Alle koffie die in ons land verbruikt wordt komt binnen langs de haven Antwerpen. Hij zou daar dus goedkoopere moeten kosten, vermits de prijs er door geen verdere vervoerkosten meer verzaard is. Maar nee, hij komt veel goedkoopere in Aarlen, niettegenstaande de hooge vervoerlasten. Daarentegen is de index in Bergen voor de koffie 1364, 't zij nagenoeg 50 p. e. meer dan te Aarlen. Van waar dit verschil?

Het indexcijfer voor chieoré is 527 te Luik, 987 te Gent en 100 te Antwerpen. Het Amerikaanse sprek heeft voor duurzaamwijzer te Luik 550, te Gent 1143, te Brussel 1007. Hier zijn zaakjes te doen. Wie te Luik het spek opkoopt en voortverkoop te Gent, wint meer dan 100 p. e.

— Hoe? gij bekennt dus? Weet gij ook op welke wijze ik dien avond uit het dievenhol ontquam.

— Zeker. Een brave man bevrijdde u. — Dezelfde misschien, die op dien avond u ontmoette? — Dezelfde. — Hoe heet hij? — Daarop moet ik het antwoord schuldig blijven.

— Zeg dan ten minste, wat hij is. — Dat, waarvoor allen hem houden, die hem kennen, een brave, eerlijke man, een oprechte edelman.

— Alan glimlachte weer spottend. — Gij hebt een zeer hoogen dank van dien gentleman. — Dien gij eigenlijk deelen moest daar hij u het leven on, wat gij nog hooger stelt, de eer reddde. Hij is het, die u door mij laat waarschuwen, dat u van allen kanten gevaar dreigt; dat Vernot uw gelijkenis met den matroos heeft ontdekt en alles in het werk zal stellen om uwe schuld te bewijzen. Gij moet er dus op bedacht zijn, hem op afstand te houden opdat hij uwe identiteit niet kan vaststellen.

— Deze vriend is zeer bezorgd voor mijn veiligheid! — Lea maakte een ongeduldige beweging en wilde de orangerie verlaten.

— Dit is ons laatste gesprek, zegde ze koel. Hebt gij nog iets op te merken? — Hij ging voor haar staan. Duidelijk weerspiegelde in zijn trekken de afkeer, dien hij van haar had, de toorn, die hij tegen haar gevoelde, wijl hij de eer van zijn huis door haar geminacht en in het slijk getreden waande. En deze gedachte was het, die hem thans alle half beheersching ontnam. Scherp als vlijmend staal vielen de woorden van zijne lippen, die hij der jonge vrouw in het

Het indexcijfer voor thee is te Luik 657 en te Antwerpen 1150.

De Sunlight zeep, die dezelfde is voor heel 't land heeft tot indexcijfer in Luik 729 en in de omgeving van Gent 898.

Die onverklaarbare verschillen doen zich voor, voor bijna alle producten, die in aanmerking komen om het algemeen indexcijfer vast te stellen.

Vergeten we hier niet dat voor de samenstelling van dit cijfer alle waren als even belangrijk beschouwd worden. Sunlight zeep is in een gezin dezelfde mate belangrijk als het brood!

Kijk eens tot welke uitslagen we daarmee komen. Veronderstelt dat het brood en de aardappelen 50 p. e. duurder werden maar dat daarentegen 75 p. e. vermindering kwam op de stekskens, de cols Richmond, de thee. Dan zou het indexcijfer dalen, alhoewel het leven veel duurder zou geworden zijn.

Gevalen in omgekeerde zin kunnen zich eveneens voordoen en hebben zich overigens reeds meermalen voorgedaan. Is dat niet zo? En wat waarde kan men hechten aan een indexcijfer dat op zulke onvertrouwbare gegevens samengesteld is?

Verandering in het Ministerie.

Ontslag van M. Franconi. M. Pécher, minister van Koloniën, Maandag namiddag vergaderden de ministers onder het voorzitterschap van M. Jaspard.

De Ministers van Buitenlandse Zaken gaf den raad uitleg over den buitenlandse politiek toestand. M. Franconi legde den gunstigen toestand van de Schatkist uit. M. Houtart deed de vooruitzichten van de begroeting kennen, waarvan de algemeene toelichtingen binnen kort zal medegedeeld worden.

De Raad heeft vervolgens de overeenkomst goedgekeurd, te sluiten tusschen den Staat en Nationale Maatschappij van het Nijverheidsrediet.

M. Franconi heeft den Raad kennis gegeven van zijn onherroepelijk ontslag als minister. De Raad heeft instemming zijn spijt over dit voornemen uitgedrukt, en M. Franconi hartelijk geluk gewenscht voor de kostbare hulp welke hij onophoudend aan de Regering verleend heeft in de uitvoering van haar programma van muntheropbeuring.

Het « Staatsblad » van Dinsdag kondigt de benoeming af van M. Pécher, liberale volksvertegenwoordiger van Antwerpen, tot minister van Koloniën; het ontslag van M. Arnold als algemeen bestuurder der Koloniën; de toekomen van het Groot Lint der Leopoldsorde aan M. Franconi en de benoeming van M. Jaspard tot voorzitter van den Raad der Schatkist.

Brief van minister Franconi aan minister Jaspard.

Bij gelegenheid van zijn ontslag uit de regering heeft minister Franconi een brief geschreven aan den h. Jaspard, eersten minister waarin hij den gunstigen financieel toestand uiteenzet en herinnert aan al de maatregelen die, door zijn toedoen op momentarig gebied genomen werden.

De afgestreden minister zet uiteen welke krachtspanning nog te doen is om 's lands financieel herstel te voltooien. Zijn besluit is, dat de uitvoering van het aangekondigde programma steeds de vaderlandse samenwerking vergt van gansch de bevolking.

Die medewerking zal de bevolking in de toekomst aan de regering niet weigeren,

aangezicht slingerde, met steeds klimmende opwindig:

— Alleen dit heb ik u te zeggen: uw plannen, die ik trouwens slechts half begrip, zullen u niet gelukken. Gij meent misschien, wijl ik in die val gelopen ben, dat mijn handen gebonden zijn, zodat ik uw kuiperijen niet kan openbaren. Daarin vergist ge u! Wel kan ik niet het offer uwer zonde, uw echtgenoot, aan wiens dood gij schuld hebt in het leven terugroepen, maar ik kan ten minste het tweede offer redden, — als het nog niet vermoord is.

En wat die menschen betreft, wier aanspraken op bloedverwantchap een beeld van uw fantasie zijn, mevrouw, ik zal hen even zeker weten uit te vinden als — uw minnaar die waarschijnlijk de aanstichter en helper bij al uw misdaden is geweest. —

— Zwijf, viel Lea hem in de rede, buiten zichzelf van verontwaardiging; zij! Ik bevoel het u!

Doel, hij lette daarop niet. — Ha! riep hij hoondig; dat raakt u! O, ik zal het lieve gezelschap wel opsporen. Als gij verstandig geweest waart, mevrouw, dan hadt gij het bestaan van dien — mijnheer, even zorgvuldig geheim gehouden als gij die arme klevende Daisy weet te verbergen.

Als door een dolksteek getroffen, kromp Lea inen onder deze schandelijke beschuldiging. Hijgend bracht zij de woorden uit: — Ik zou Daisy verborgen hebben? Ik heb mijn man g'dood! Ik ben schuldig aan den roof van het kind! Ik heb Alan Burton's leven en eer in gevaar gebracht! O, welke vreeselijke aanklachten! God hoere mijne woorden, ik wil zonder naam en zonder rustplaats blijven, tot ik Daisy Burton gevonden en in het bezit van haar erfdeel gesteld heb.

evenmin als zij het deed in de sombere uren die voorbij zijn. Thans komt het er niet meer op aan het land van den ondergang te vrijwaren, maar aan de bevolking een groot welzijn te waarborgen als gevolg op den algemeenen voorspoed. Ook moet de regering den klassestrijd vermijden en er naar streven ieders krachtspanningen te vereenigen tot een gezonde politiek van algemeen belang.

De h. Franconi verklaart om gezondheidsredenen aan de taak te verzaken, maar niettemin steeds ter beschikking van het land te blijven.

BUITENLAND.

DUITSCHLAND.
Politie mannen en zakkenrollers. — GEZWOREN KAMERADEN. — Te Leipzig is een proces aan gang tegen vijf politiebemannen, die met een beruchte bende zakkenrollers hebben samengewerkt. De betichten trachten de voornaamste schuld te schuiven op commissaris Grimm, die zelfmoord gepleegd heeft toen de zaak ontdekt werd. Een der betichten vertelde dat de agenten en de zakkenrollers in een koffiehuis over de samenwerking beraadslaagd hadden. Bij deze gelegenheid werd afgesproken, dat elke agent een bepaalde groep zakkenrollers in het oog zou houden, zodat elke zakkenroller weten zou met welken agent hij te doen had.

Toen een van de beruchte zakkenrollers op de statie te Leipzig in hechtenis was genomen, maar door tusschenkomst van een der betrokken agenten weder werd losgelaten, hebben de zakkenrollers hun dankbaarheid betuigd door de agenten een feestmaal aan te bieden. Hierbij zijn 30 flesschen wijn gedronken.

Het Kerstfeest van 1924 hebben de agenten en de zakkenrollers ook samen gevierd. Elke agent kreeg bij deze gelegenheid 100 mark ten geschenke.

— Een menschelijk monster. — Te Hamburg, in Hannover, heeft men een schoenhandelaar, David Strasser genaamd, aangehouden onder beschuldiging zijne vrouw er zijn zoon te hebben vermoord met het doel aanzienlijke premies te trekken van de levensverzekering. Mad. Strasser bezweek in Februari 1925 in geheimzinnige omstandigheden. Zij werd door een revolvershot gedood, maar het heette in afwezigheid van haren man. Het onderzoek kon niets aan het licht brengen. In October laatst kwam de 15-jarige zoon Strasser in dezelfde omstandigheden aan zijn einde, en de vader bevestigde dat hij het slachtoffer van een ongeluk was geworden. Strasser werd nu eerst verdacht wanneer men vernam dat hij op het punt was failliet te gaan, dat hij van de verzekeringsmaatschappij een premie van 10,000 frank had ontvangen en dat de dood van zijn zoon hem nu het dubbel van die som had opgebracht.

AMERIKA.

Het avontuur van John James. — EEN ONVERWACHTTE LERFENIS. — Een Amerikaansch zeeman, John James, die zich aan boord bevond van de « Titanic », die den 14 April 1912 zonk met 2355 passagiers, redde toen een 1-jarig meisje, Phylis Aysrs geheelen wiew vader en moeder in de golven den dood vonden.

James bezorgde het kindje eenige weken later aan de grootmoeder, woonachtig te Londen en ontving van die vrouw een zeer rijke beloning.

Heel den oorlog was deze man zonder nieuws van Phylis Aysrs, doch na den wapen-

stelsel maakte hij van de gelegenheid gebruik wat hij toen in Europa was, om grootmoeder Aysrs een bezoek te brengen, de oude vrouw, nog steeds vol eerbiedigheid jegens den rouwer van haar kindertijd, bezorgde den man een som van 500 pond sterling.

Met deze som ging James zich in Canada vestigen, waar hij goede zaken deed. De 500 pond som van zijn grootmoeder Aysrs was overleeden, hem daarenteen een som van 5 miljoen pond sterling (150 miljoen frank, en hem aansluitend als voogd over Phylis, die thans 16 jaar oud is.

— Een vauuet van belang. — De gemiddeld van New-York heeft besloten voor een som van 25 miljoen dollar een vauuet te bouwen van 65 kilometer lang en 20 meter breed, ter ontlasting van het sraafverkeer.

Het komt op een hoogte van 9 m. boven de 11de avenue en wordt gebouwd van staal en cement, het moet een convoutag, doen sterlik bouwwerk worden.

Op het vauuet komen zes verkeerswegen drie in iedere richting, waarvan er twee voorbehouden blijven voor het verkeer met een snelheid van meer dan 40 km. per uur.

Men verwacht, dat de verkeersomzet voor snelverkeer ieder 1000 auto's per uur zullen kunnen verwerken, die voor het « langzame » verkeer ongeveer 500.

Daar het vauuet aansluit bij den nieuwen tunnel bij Canarsket zullen over dezen nieuwen verkeersweg 2,000 auto's per uur New-York kunnen binnenkomen en tegelijkertijd 2,500 die stad kunnen verlaten. 't is te zeggen tweemaal zoveel als er thans door de 5e avenue kunnen gaan.

Het gemeentebestuur is tevens van plan in aansluiting op den weg twee nieuwe havens te graven, die voor de grootste schepen toegankelijk zullen zijn.

— Afschuwelijke vergissing en barbaarsheden. — EEN LYNCHSCHANDAAL. — TWEE NEGERS EN EEN NEGERIN LE-

zonden aan de taak te verzaken, maar niettemin steeds ter beschikking van het land te blijven.

TONGEREN - CONCORDIA - WITTE LELIE

ZONDAG 21 NOVEMBER, om 3 u. en om 8 u.

TWEE OPVOERINGEN VAN

DOOR SLECHTE DAGEN

Tooneelspel in 3 bedrijven door Alfred BOGAERD

EN

PER EXPRESS

Blijspel in één bedrijf door A. HENDRIX

VOLLEDIG ORKEST ONDER LEIDING VAN DEN HEER ARMAND DEMEURE

Prijzen: 5, 3 en 2 fr alle taksen inbegrepen.

Deze reclame geeft recht op eene prijsvermindering van 50 %, voor de middag- en 25 % voor de avondvertooning.

Stelsel maakte hij van de gelegenheid gebruik wat hij toen in Europa was, om grootmoeder Aysrs een bezoek te brengen, de oude vrouw, nog steeds vol eerbiedigheid jegens den rouwer van haar kindertijd, bezorgde den man een som van 500 pond sterling.

Met deze som ging James zich in Canada vestigen, waar hij goede zaken deed. De 500 pond som van zijn grootmoeder Aysrs was overleeden, hem daarenteen een som van 5 miljoen pond sterling (150 miljoen frank, en hem aansluitend als voogd over Phylis, die thans 16 jaar oud is.

— Een vauuet van belang. — De gemiddeld van New-York heeft besloten voor een som van 25 miljoen dollar een vauuet te bouwen van 65 kilometer lang en 20 meter breed, ter ontlasting van het sraafverkeer.

Het komt op een hoogte van 9 m. boven de 11de avenue en wordt gebouwd van staal en cement, het moet een convoutag, doen sterlik bouwwerk worden.

Op het vauuet komen zes verkeerswegen drie in iedere richting, waarvan er twee voorbehouden blijven voor het verkeer met een snelheid van meer dan 40 km. per uur.

Men verwacht, dat de verkeersomzet voor snelverkeer ieder 1000 auto's per uur zullen kunnen verwerken, die voor het « langzame » verkeer ongeveer 500.

Daar het vauuet aansluit bij den nieuwen tunnel bij Canarsket zullen over dezen nieuwen verkeersweg 2,000 auto's per uur New-York kunnen binnenkomen en tegelijkertijd 2,500 die stad kunnen verlaten. 't is te zeggen tweemaal zoveel als er thans door de 5e avenue kunnen gaan.

Het gemeentebestuur is tevens van plan in aansluiting op den weg twee nieuwe havens te graven, die voor de grootste schepen toegankelijk zullen zijn.

— Afschuwelijke vergissing en barbaarsheden. — EEN LYNCHSCHANDAAL. — TWEE NEGERS EN EEN NEGERIN LE-

zonden aan de taak te verzaken, maar niettemin steeds ter beschikking van het land te blijven.

— Hoe? gij bekennt dus? Weet gij ook op welke wijze ik dien avond uit het dievenhol ontquam.

— Zeker. Een brave man bevrijdde u. — Dezelfde misschien, die op dien avond u ontmoette? — Dezelfde. — Hoe heet hij? — Daarop moet ik het antwoord schuldig blijven.

— Zeg dan ten minste, wat hij is. — Dat, waarvoor allen hem houden, die hem kennen, een brave, eerlijke man, een oprechte edelman.

— Alan glimlachte weer spottend. — Gij hebt een zeer hoogen dank van dien gentleman. — Dien gij eigenlijk deelen moest daar hij u het leven on, wat gij nog hooger stelt, de eer reddde. Hij is het, die u door mij laat waarschuwen, dat u van allen kanten gevaar dreigt; dat Vernot uw gelijkenis met den matroos heeft ontdekt en alles in het werk zal stellen om uwe schuld te bewijzen. Gij moet er dus op bedacht zijn, hem op afstand te houden opdat hij uwe identiteit niet kan vaststellen.

— Deze vriend is zeer bezorgd voor mijn veiligheid! — Lea maakte een ongeduldige beweging en wilde de orangerie verlaten.

— Dit is ons laatste gesprek, zegde ze koel. Hebt gij nog iets op te merken? — Hij ging voor haar staan. Duidelijk weerspiegelde in zijn trekken de afkeer, dien hij van haar had, de toorn, die hij tegen haar gevoelde, wijl hij de eer van zijn huis door haar geminacht en in het slijk getreden waande. En deze gedachte was het, die hem thans alle half beheersching ontnam. Scherp als vlijmend staal vielen de woorden van zijne lippen, die hij der jonge vrouw in het

tug, zodat het licht naar binnen stroomde. Door de laatste stralen der avonddon omgevenc, zette Lea zich aan haar schrijftafel. Met groote inspanning schreef zij drie brieven, een aan M. Flynn, een aan Winnie's moeder, den derden aan Winnie zelf.

— Pas had zij dien gereinigd af van de kammermeester gebracht en brieven van zijn medeester. Hij schreef: — Mevrouw!

Ik verzoek u beleefd, mij voor eenige minuten het schrijven ter inzage te geven, dat gij mij toondet tijdens ons onderhoud. Mijn bedienende zal het u dadelijk terugbrengen.

Uw dienstwillige, Alan BURTON. — Een oogcnblik staarde Lea op het kaartje, toen trok zij een verkreukeld stuk papier uit haar zak, wierp het in de vlammten en gaf den knecht het briefje van Alan terug. — Zeg aan mijnheer, dat ik aan zijn wensch niet kan voldoen; want het schrijven is reeds vernietigd. De man ging heen. Lea echter mompelde: — Alan Burton heeft mijne schuld aan hem door eene beleediging opgegeven. Van nu af bestaat hij niet meer voor mij. Alan was zeer verdrietig, toen hij het afwijzend antwoord zijner schoonzuster ontving. Lea's sluwheid te overtroffen scheen toch niet zoo gemakkelijk te zijn als hij had geloofd. In elk geval had deze zijne bedoeling geaden en moest hij op andere middelen zinnen. De avond was reeds te ver gevorderd om nog iets in deze richting te ondernemen. Hij wachte derhalve den volgenden morgen af en zoodra hij zich in zijn studeerkamer begeven had, belde hij om het kamermetsje.

WINGELWERK van «DE POSTRIJDER».

— 20 —

STANHOPE

de Amerikaanse Detective

— Gij weet dus, wie den doodelijken slag toebreacht? vroeg hij ontroerd.

Zij trok de schouders op. — Namen noemen is nutteloos. Verlangt gij nog meer te weten?

— Ja. Wie is de Lenz? In welke verhouding staat gij met die menschen?

— Zij noemen zich — mijn ouders! kwam het langzaam, vol scherpen nadruk over haar lippen.

— Almachtige God!

Alan wankelde. Een oogcnblik was er grenselooze schrik in zijn oogen; toen echter begon hij te twifelen aan de waarheid.

— De geschiedenis is netjes verzonnen! riep hij; maar ze klinkt een weinig onwaarschijnlijk.

— Toch is het zoo, hield Lea vol. Ik was slechts de aangenomen dochter van Ulman. Mijn echtgenoot en mijnheer Flynn wisten dat.

Er was een korte poos. Lea zag lijdzzaam voor zich, terwijl Alan opgewonden op en neer stapte.

— Wilt gij mij nog eenige vragen veroorloven? hernam hij.

— Gaarne.

— Tijdens dat bal ontmoette gij hier, volgens afspraak, een als dama verkleeden man.

— Ja, wat was dat?

(Wordt vervolgd.)